

Излиза три пъти въ седмицата
свѣски:

Вторникъ, Четвъртъкъ
и Събота.

ЦѢНА:

За година 20 лева сребърни
— шестъ месеци 12 лева ср
— три — 7 —
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което се отнася до вѣстника
паднава са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:
За всеки рѣдъ пръвъ пѣтъ 20 ст.
За " " вторий " 10 ст.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

Още шестъ броя и "Славянинъ" свършва петата си годишнина — Желаящитѣ г. да, да получаватъ вѣстника ни прѣзъ шестата година, молимъ да побързатъ съ поржкитѣ си, като ни съобщатъ, точно и ясно адреса и мѣстопребиванието си

"Славянинъ" ще излиза за на прѣдъ пакъ три пѣти въ седмицата, всѣкий:

ВТОРНИКЪ, ЧЕТВЪРТЪКЪ И
СЪБВОТА:

ЦѢНА:

за година 20 лева среб
6 месѣцъ 12 "
3 " 7 "

Поржки за вѣстникъ не
придружени съ предплата нѣма
се изпълняватъ.

Къмъ Гг. представителитѣ на народното събрание въ Търново.

Г. г. Представители!

Въ всичкитѣ конституционни държави, представителитѣ на народнитѣ събрания сж били вѣкога и за на прѣдъ ще бждатъ единственното мѣрило и равновѣсието за процвѣтанieto на народитѣ въ вѣко отношение въ господарственото имъ устройство. Тая историческа аксиома е общезвѣстна на цѣлъ свѣтъ. Отъ истинското и дълбокото съзнание на представителитѣ, високото имъ священо патриотическо призвание, за произнасянето имъ въ священата ограда на народното събрание по жизненитѣ въпроси и законопроекти, зависи процвѣтанieto на народитѣ, когато представителитѣ безъ да се увличатъ отъ корисни намѣрениа, даватъ и съзиждатъ краеуголний каменъ за здравето и яското благоустройство на господарствата за процвѣтанieto имъ. Достатъчни сж примѣритѣ въ разни конституционни държави, съществуващи въ разни врѣмена и епоха, да ни убѣдятъ въ непреложната истина, че тамъ, гдѣто народитѣ представители, напълно съзнаватъ священата си миссия и полагатъ всичкитѣ си старания и усилия за правилния вървежъ на господарствената машина при тѣхния безпристрастенъ контролъ, тамъ вѣкога народитѣ благодѣнствуватъ и се наслаждаватъ съ добититѣ имъ права и чловѣчески блага. И тамъ, въ която конституционна държава, представителитѣ сж органи на правителството и се увличатъ въ дебатитѣ си въ врѣмето на сесията до гдѣто тя трае въ различни схоластически и противоположни вървѣния по единъ и ежций въпросъ, а при това и допускатъ извѣрждни словопрѣния, неуотрѣбими въ парламентитѣ на други конституционни държави, тѣ приста-

повиватъ прогресса на народитѣ, като по тоя начинъ господарственната машина върти колцето образно народа въ прогресса, до гдѣто не дойдатъ въ священитѣ си пародни обязанности депутати, които на трибуната въ священиния храмъ, не измѣнятъ венчки противозаконни реформи, за да въдворятъ законността на истинския прогресъ. . . . У насъ, въ България, слѣдъ освобождението ни отъ Россия, се образува конституционно управление. Въ койко бившитѣ ни пародни събрания сж пришели и заслужили на народа съ своитѣ преглѣдани и подобрени различни законопроекти по всичкитѣ отрасли на управлението ни, това се ясно вижда отъ вѣка страна, като хвърляме единъ погледъ на работитѣ ни въобще, че ний твърдѣ малко сме се устроили или тѣй да кажемъ, сме въ началото на господарственото си благоустройство, величествие извѣстната борба, въ която борба, извѣстнитѣ изверги консерватори многократно употребиха и употребяватъ всевъзможни и невъзможни средства, за достиганieto имъ адски планове, за експлоатиране народа въ вѣко отношение. Да не говоримъ за преврата 1881 год. когато честната и патриотическа интелгенция се затваряше въ тюрми и поднасяше немилостиви побои, защото това е общезвѣстно, и въ слѣдъ компромисса 22 дек. 1883 год. извърщени отъ водителя ужъ на народната либерална партия, послѣдоваха антиконституционни распорѣждания и дѣйствия отъ страна на настоящето правителство, каквито дѣйствия не ставатъ ни въ една конституционна държава. Да излагаме подробно всичкитѣ незаконни дѣйствия като: пазарлъка на русчукско-варненската желѣзница въ три пѣти повече отъ колкото тя струва, кодификационната коммисия, закона за печата, измѣненята въ конституцията, разнитѣ окръжни противорѣчуци едни на други, даване пенсии на турци, било би съвършено излишно, тѣй като вие г. г. представители, въ предстоящото народно събрание въ Търново, сте компетентни да искате мислиме обявления, отъ правителството върху кой законъ сж извършени всичкитѣ имъ вышеупомянути дѣйствия, както и за откриванieto на окръжнитѣ съдиинца въ Трънъ, Рахово и Ловечъ. . . . да не говориме вече за хилядитѣ левове исхарчени за поддържане правителствениитѣ вѣстникъ „Срѣдецъ“ и др. както и за правствениитѣ отчисления, премѣщения и назначения чиновницитѣ, отъ което страдатъ и интереситѣ на народа. Отъ васъ, г. г. пресставители зависи премахнување злото единъ пѣтъ

за вѣкога, понеже сичко е подъ вашия контролъ, да са положатъ макаръ и късно, „краеуголний каменъ“ въ княжеството ни, за предстоящата му историческа задача, въ противенъ случай, по тометството ще ви проклина вѣчно, че не сте могли да оправдате доврѣето на народа си въ тия най критически времена.

Руссе, 22 Юний 1884 год.

Не е вече за никого тайна, че лаженазители на народитѣ ни права и продажнитѣ пера, тайнитѣ — редактори на правителствениия вѣстникъ „Срѣдецъ“, който се раздава даромъ въ селата, сж трима вчерашни ученици, вѣкокой единъ е по нѣколко още свои паракендета: тѣзи господа са считатъ господарственото журналистическо учреждение, а тѣ, като представили на туй учреждение, приевоиватъ си правото да бюурдизватъ отъ високо и да ругаятъ и укоряватъ честнитѣ и неподкупнитѣ български патриоти, заслуживши на отечеството ни мъжине, за дѣто не се въехищаватъ и не желаятъ да се въехищаватъ отъ беззаконията на измѣнителитѣ, и за дѣто не слѣдватъ да пльтжтъ лаврови вѣнци на нѣкои мнми мъченици, а днесъ похитители на правата на народа. Тѣ проповѣдватъ още нѣкакви си принципи, чувства, убѣждения и честностъ, нѣща, които въ тѣхъ не съществуваатъ и на които, слѣдователно, мъчно могатъ да разчитватъ.

Да се въехвалява днешното положение, да се пльтжтъ вѣнци на измѣнителитѣ на народно-либерална партия—да се върва въ патриотизма на ония, които настояха да се приематъ измѣненята въ Конституцията, да се въехищаваме отъ днешния рѣдъ и законностъ, —значило би, да некаме да глумѣмъ и да ставаме идиоти—да не некаме да разберемъ цо нѣщо е рѣдъ и законностъ, принципи и убѣждения, или по крайней мѣрѣ, да сме си продале съвѣстьта за пари.

Наистинна, вѣски има право да е глумавъ и съ убѣждения продаженъ, стига само да има такава калнаво сърдце и тѣзи своеобразна охота. Нѣма никакво прииетствие, което да спира нито редакторитѣ на правителствениия вѣстникъ „Срѣдецъ“, нито тѣхнитѣ поданзурки паречени доволни яланъ-либерали или лакеи, да сж до толкова заблудени и врагове на народитѣ права. Отъ както сме сж освободиле, тѣ винаги сж биле противъ нашата невинна Конституция и противъ най-жизненитѣ права на народа. Тѣ сж се показале явно даже прѣдъ насъ съ своитѣ поврѣдени пѣди; тѣ сж писали въ Български нѣкои вѣстници

за несъетоятелността на нашата Търновска Конституция и за некадрността да се самоуправяваме; тѣ до вчера даже проповѣдваха, че трѣба да се строго наказва оны, който свободно мисли и пише.

И послѣ такава доказана безсѣвѣтностъ отъ страна на редакторитѣ на правителствениия вѣстникъ, тѣ, безъ да се червѣятъ, идатъ да ни се препоржчватъ за патриоти, за хора, които сж готови венчко да жертвуватъ за народа, за възможни да свалжтъ „манна“ отъ небето, да прегазятъ Черното море и пр. Тѣ не са срамуватъ да казватъ, че вѣстницитѣ, които не ги подкрепятъ и не сподѣлятъ тѣхнитѣ велики тайни, не биле патриотически вѣстници, че тѣ разсѣвали врѣдителни за народа ни пѣди, че „Търновска Конституция“ е билъ органъ на двама само недоволни, че Вълчевъ билъ явенъ крадецъ!

Не трѣба да се простираме на дълго и широко, за да опровергаемъ тѣзи тѣхни ругания и пустословия. Достатъчно е да си припомнимъ, кои сж тѣзи продажни души — редакторитѣ на „Срѣдецъ“, да ги анализираме и характеризираме повърхностно, за да може читателя да си състави точно и явно понятие за лицата, които редактиратъ този вѣстникъ и за лицата сжщо, които сж обпенале на шията на народа и безпощадно смучатъ неговата кръвъ, и които подкрепени отъ слѣпнитѣ обстоятелства, иматъ претенцията още нѣколко часове да ни управляватъ по турския образецъ и да ни тълкуватъ конституцион и бѣратъ за пародни права, отъ които са до суцъ бои. Ний ще начнемъ отъ тѣй нарѣчения, или както той обича да си удари пмзата — Дръ жу, С. П. Даневъ.

Въ едно писмо, обнародвано въ брой 289, отъ 29 Май 1881 г. на в. „Маршца“, мѣсецъ нѣщо прѣди преврата, г. Даневъ, като описва тогавашното положение на Княжеството, мѣжду другото казва: „Че за да се свърши най-егодно кризата, едно обстоятелство има, което прави нейното рѣшение съразмѣрно легко, а именно типичната владѣюца въ страната, която ясно показва, че народътъ е готовъ да размисли хладнокръвно върху положението и да земе въ внимание предполагаемитѣ измѣненята въ устройството на държавата. По моему, първото условие да се рѣши кризата благополучно е, единъ компромисъ между ония, които искатъ да махнатъ Конституцията и тия, които сж защищаватъ безусловно, а именно чрѣзъ измѣненieto на ония нейни постановления, който до сега се показале слаби и неотговаряющи на обстоятелствата. Че таква точка има,

търбува да признае и най-фанатическия нейн обожател, та за туй, кога се отваря случай да разсъждаме върху нея, няма причина, защо да не промислим тия точки. Самитъ майстор на Конституцията, още отъ началото бѣха обладани отъ чувството, че може да ся яви бърза потрѣба, да се измѣни пѣщо отъ нея; надѣвамъ се, съдъвателно, че ще останатъ върни на тогавашнитъ си мнѣния и че не ще да правятъ излишни бъркотии. По долу, г. Д., излага въ петъ точки измѣнението на Конституцията, които могатъ служи като основа за споразумѣние, които ний считаме за изминно да цитираме.

Отъ казаното до тукъ, читателя доста ясно може да разбере, кои сѫ лицата, които предизвикаха преврата — лицата, които отъ началото на своята беземислелна дѣятелност по народнитъ дѣла, сѫ се стрѣмили за измѣненето на нашата невинна Търновска Конституция — лицата които създадохъ компромиса у насъ и впоследствие, компромисничиското правителство — лицата, които обикалятъ българската хазна, — лицата, които доведохъ до хаосъ администрацията, — лицата, които потопиха въ морето правосъдието, — лицата, които не смѣятъ да бутнатъ просвѣщението, търговията и пр. и пр., — недъволнитъ либерали или тѣхнитъ една шена противници?

И послѣ туй, иматъ безочливостта да се явяватъ прѣдъ Българското общество и да се хвалятъ, че сѫ народни доброжелатели и патриоти!...

Ний не желаемъ да говоримъ повѣче за г. Д. — mais non pas pour toujours — facta logyuntur

II За народнитъ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и околнитъ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение).

И като сѫ се вижда се убѣдили че тѣ не ще могатъ да ся пробиятъ пѣтъ, то тѣ били принудени да стѣпаятъ назадъ, но като сѫ добръ знаели, че манастиря е отъ вредъ обграденъ съ турски многобройни стражи и лагери, и споредъ това, многобройнитъ възстания, които сѫ останали живи, слѣдъ ужасната битка презъ нощта на 7 срещу 8 мая, останали и безъ предводители, които тоже били убити въ тая битка, въ отстъпленето си назадъ отъ нея, сѫ разпрѣснати въ разни направления безъ веѣ какъвъ рѣдъ, тѣй щото тѣ сѫ се изгубили едни отъ други, и най сетивъ едвамъ сѫ се събрали по 10 или 15 души заедно. Но като се скитали и тие нѣколко възстания презъ тъмната тая нощъ, презъ която е налѣлъ и много едръ като влакна свѣтъ, и като се трудили да пробиятъ нѣкъдъ турска военна цѣль, били сѫ принудени да се биятъ съ турцитъ, и споредъ това много отъ тие злочесты сѫ били обити. Най сетне останалитъ малко възстания, ако и не всички заедно, но кой както е можилъ, и съ когото е можилъ да се събере презъ страшната оная нощъ, рѣшили се да втрѣвятъ покрай рѣката и свѣщен. П. Франговъ разказва: че той, и още 5 души намѣрили на брѣгътъ на рѣката въ скалата едно гродно мѣсто, за да се скриятъ, но тѣ съзрѣли, че тамъ е имало скрити петима калугери, които тѣ незабавно испядали, и се скрили въ тая пещерна на скалата, въ него време дошли още трима възстания, и се скрили и тѣ въ тая скалата пещерна, а калугеритъ испядени отъ нея, преминали рѣкѣтъ, и се скрили въ колибата, която били тѣ направили за да ся вардятъ боставитъ, що се тамъ намирили, но

на другия денъ сутринтъ, като минавали покрай тая колиба черкези и баша-бозуци, и като съзрѣли калугеритъ, скрититъ въ нея, грхиватъ немилостиво къмъ тѣхъ, и всички избиватъ. Тие калугери, по увѣрението на отца Пахомия, сѫ били, отецъ Рафаилъ габровецътъ, Даконътъ Псаия отъ Батосево, отецъ Пларионъ Килифарски, и братъ Цанко Габровецъ. Преди да се съмни, Фазлж наша рѣшилъ да отиде самъ въ манастиря, но защото се болялъ, за да не би да има тамъ още възстания (комити), той испратилъ по напредъ нѣколко черкези и баша бозуци за да се увѣри, и тѣ като вѣзли въ манастиря, и се увѣрили, че нѣма вече тамъ възстания, върнали са, и явили това на Фазлж паша. По увѣрението на отца Пахомия, като чакалъ пашата да се завърнатъ черкезитъ отъ манастиря, съгладъвалъ (но вижда се не точно и добръ), че въ подмолната пещера въ която били се скрили възстаниятъ, има хора, заповѣдалъ да гърмятъ въ нея, но като грхнали 5—6 пѣти, и като се увѣрили, че тамъ никой не мърда, като не можали при това да прегазятъ рѣката, понеже тѣ е била силна и буйна, споредъ джѣдътъ, тѣ увѣрили Фазлж паша, че въ подмолтъ нѣма никой, и оставили скрититъ възстания неопредени, които впрочемъ притеглили голѣмъ страхъ доро се отмахнали отъ близката имъ мѣстность Фазлж паша съ черкезитъ си. За да се обаче той убѣди че дѣйствително нѣма възстания въ манастиря, той пращалъ още 2 пѣти черкези, но понеже вече се сжмнало, черкезитъ почнали да разбиватъ цѣрвата и да грабятъ сжщощинитъ и вещи, въ това време нахлѣтали въ манастиря и черквата му и всичко опустошили. . . . Поругавши се при това съ свѣтитъ утвари, сѫ образитъ на свѣтитъ, съ свѣщенническитъ одежди, и пр.

Отецъ П. Франговъ разказва при това, че като били тѣ скрити въ подмолтъ, съгладъвали че на среща имъ по скалитъ сѫ били искрили до 50 момчѣта отъ възстаниятъ, но щомъ ги видѣли турцитъ нападнали ги, и слѣдъ една упорита битка, сполучили да ги разбиятъ, нѣколко отъ тѣхъ убили, а нѣколко хванали живи, които отлѣлъ мѣчили най немилостиво *).

Черкезитъ и баша бозуцитъ почнали тогава да обиратъ и да грабятъ и по околнитъ колиба, съ товари пренесли въ Дряново дѣрѣхи и покщияни, и цѣли егда отъ овци, кози и пр. отваряхъ. . . .

Черкезитъ, които били вѣзли въ манастиря, и се занимавали съ разбиането и ограбването на двѣтъ му церкви, отъ страхъ вижда се да не ги нападнатъ възстаниятъ били поставили стража предъ манастирската порта. Ние спомѣнахме впрочемъ по горѣ, че Фазлж паша се билъ рѣшилъ да влѣзи самъ въ манастиря преди да се съмни, особенно спорѣдъ свѣдени свѣтъ, що вадѣлъ и разумѣва са че той се е за тамъ отправилъ съ значителенъ отрядъ вой ка; и по увѣрението на отца Пахомия, като не е било възможно вижда се да се разпознаватъ черкезитъ и рѣдовната войска, що идѣхъ съ Фазлж паша, едни съ други, въ тъмната нощъ: ударятъ се и се сбиватъ по между си, и вижда се че единствената причина, понеже в еднитъ и другитъ сѫ се подозрѣвали да не сѫ възстаниятъ-Българи. Много Турци сѫ се тамъ избили, на които трупове сѫ се отнесълъ намѣрили и до 40 четвъртити раскрача е имало кръвъ до глѣзень пролѣтъ! . . . Намѣрили сѫ се впрочемъ и трупове на 12 души калугери, които вѣроятно трѣбва да сѫ били скрити въ манастиря, и сѫ се опитали да избѣгътъ при сбиването на турцитъ помежду имъ, и тѣ сѫ били именно, отецъ Рафаилъ отъ Дряново, който е билъ насѣченъ на части предъ манастирската порта, дяконътъ Псаия отъ Троянъ и пр. Черкезитъ сжсичатъ при това на части и майката на отецъ Пахомия на черков. врата. Каго влѣзълъ же Фазлж паша въ манастиря, заповѣдалъ на войската си, колкото калугери и възстания намѣрятъ въ манастиря да ги изколятъ до единъ. Слѣдъ тая немилостива заповѣдъ намѣрватъ злочестия свинаръ на манастиря Драгилъ отъ Ново село, който бѣдния билъ се скрилъ въ свинската кочина и го насичатъ на части *).

Слѣдъ това, и вижда се по заповѣдъ на Фазлж Паша, турцитъ натоварили 7 кола съ разни сжщощинитъ принадлежности на манастиря и на цѣрковитъ му; — и именно: свѣтитъ и честни кръстове, моци, кивоти, потири, кадильници, вѣнци, а всичкитъ сре

* Видѣжъ книжката му стр. 27.
*) Видѣжъ книжката на отца Пахомия стр. 30.

брополагени вѣнци, и всичкитъ сжщеннически одежди; всичкитъ тия нѣща ги гуждатъ въ санджии манастирски, натоварятъ ги на колата и отъ тамъ ги закарватъ право въ Дряново въ къщата на единъ турчинъ, отъ които най хубавитъ прибрахъ и усвоихъ Фазлж Паша и военачалницѣтъ му; а другитъ тѣ разпродоаха на Българитъ не само въ Дряново, но и тукъ въ Търново, и въ Трявна, дѣто тѣ по насетнѣ отидоа; и другагѣ. — (Слѣдва).

Градскитъ училища и Градското Общинско Управление въ Търново.

Отъ нѣколко време насамъ, доста ясно са описа положението на селскитъ учители у насъ, положение плачевно, но, отъ нигдѣ са не писа, по положението на градскитъ първонач. училища и тѣхнитъ учители; а това мѣчание, разбира, са дава право веѣкому, да мисли, че градск. пър. училища и учителитъ имъ сѫ въ завидно положение. Драго ще да ми е да чуя, че дѣйствително, въ другитъ градове, това е тѣй; но за жалостъ, тукъ въ Ст. Българ. столица, градъ, койго и по народния си духъ и по образованието си има претенция за пръвъ въ България градъ; тукъ предъ лицетъ, не на невѣжественный селянинъ, както обичаме да казваме, кога са хвалимъ, нѣ предъ лицето на граждани развити, подъ носа на лица, които добръ знаятъ значението на първонач. образование, първоначалнитъ училища са намиратъ въ най лошо положение, учителитъ въ тѣхъ още повѣче.

Търново брои 1000—1200 ученица, отъ двата пола, само въ първонач. училища (безъ гимназитъ мъжка и женска) които сѫ раздѣлени на 4 отдѣления, съ двадѣсетъ и единъ учители и учителки; училищитъ помѣщения сѫ въ разни махали, но, да видимъ, какви сѫ тѣ? Отговарятъ ли на нуждитъ? Боже опази! Да кажа, че тѣ приличатъ на турски кавенета може да ви се види прѣкалено; но не сѫ по добри отъ старитъ турски *медресети*. Това сѫ здания по турскитъ стилъ, въ които едва прониква Божиата свѣтина. Тукъ ще видите стая, въ които кога е облачно, не само че не може да се чете; но и мѣчно ще познайте лицето, което стои въ противоположний отъ Васъ, жгълъ! Тамъ задъ стѣната на стаята сѫ нуждницитъ *това е все по хищниста!* Има отдѣления, въ които ученицитъ сѫ натѣпкватъ като сардели *всз дугъ ароматеченъ!* Да описвамъ обширно неудобностигѣ въ помѣщенията, само съ това, трѣбало би, да напѣля цѣлия листъ „Славянинъ“; а ако мислите, че това е лъжа, попитайте ревизора отъ министерството на Нар. Просвѣщение, Г на Видоца, койго, прѣди нѣколко мѣсеца, има случай да види тия нѣща.

Да държимъ дѣцѣта, въ такива убийственни за дравнето здания, ще каже, сами да имъ желаемъ злото! Имае училищно настоятелство, инспекторъ! Защо сѫ тѣ? Неразбираме!

Да видимъ положението на учителитъ. Тия хорица, отъ които мнозина, прѣтивъ инструкциитъ училищия, по заповѣдъ отъ настоятелството, трошатъ си гърдитъ, като иматъ на главата си по 80, 85 до 90 ученика. Разбираса, тѣмъ трѣба да са плаща за труда. Но отъ гдѣ? Община управление, всека година показва, че доходитъ му не биле достатъчни за подържане учители (!?); тѣй щото, нуждитъ за тая цѣль пари, се расхвърлятъ на гражданитъ. Но, да видимъ, какъ са събиратъ тия пари? Общ. Упр. иска, щото гражданитъ сами да ги занасятъ, а гражданиня пѣкъ казва: „не имъ ги занасямъ на вратата“.

Какво излиза отъ това? При уславянето учителитъ, да погледнешъ, ще помислишъ, че това е *сързъ назаръ*. Надѣжди най блати, се даватъ на учителитъ, че редовно ще имъ са плаща. А отѣтнѣ? Почина са работа, минаватъ единъ два мѣсеца, ходи учителя по нѣколко дена на редъ за пари, кмета отговаря: „хората недаватъ пари, ела трѣзъ горилта недѣлъ“ или пѣкъ „нема пари и нѣма“. А бе брате, че съ неманье работа втрѣшили са? Понѣкога, вѣдето пари, нахукватъ учителя добръ, на го испращатъ, да не имъ болятъ главитъ! Е, най сѣтне отъ многото молаби на учителя, кмета почувствува съжаление, вика на касиера: „Дай на тогова 20 лева“. Като че му ги дава милостия! Като че той не е болялъ глава и трошалъ гърди въ трудното си занятие! Горкия учитель, захваща пакъ съ молба, дано му дадѣтъ повѣчно; но като му каже кмета, че и безъ тѣхъ ще остане, ако ги не вземе,

нѣма що да стори, като мисли, че въ джоба си нѣма нито една стотинка пребира ги. Но какво да прави съ тия 20 лева? За брашно ли? За дѣрва ли? Или да ги мерише? Мисли, мисли, па почне да провалява сждбата си, та и нѣма вѣче рѣвностъ да ся занимава! Така, тукъ учителитъ, за трудъ си, виждатъ въ рѣцѣтъ си по 20—30 лева въ два три мѣсеца, а мнозина има, които иматъ да взематъ, остатъци, отъ по двѣ три години! Злочестия учителя!

По да ли доходитъ на град. Общ. сѫ недостатъчни за подържане учители? Да, тѣ сѫ недостатъчни и ще бѣдатъ недостатъчни, до когато Общ. упр. нѣма опрѣдленъ годишенъ бюджетъ; до когато то бѣде управление безконтролно, както е сега и паритъ са прѣскатъ и за нужда и бѣзъ нужда. Съ една дума, до когато работата огива ала турка: *алатъ врѣнъ беллесисъ!* Отъ освобождението ни до сега, колкото кметове сѫ стоели нито единъ не е показалъ бюджета на общината. Никой отъ гражданитъ не знае какъвъ доходъ и какъвъ расходъ има Общ. управ. На да ли знае това и самия кметъ. Това знае само *темеллията* секретаръ на общината. Той взема, той дава. Дѣйде новъ съставъ, приема дѣлата тѣй както му ги предадѣтъ, безъ да гледъ смѣтка! А секретаря все силция за туй, че ако не е той, кмета какво ще прави? Да кажемъ, кмета добръ, честенъ човѣкъ; но що да стори, когато приелъ е сплетени смѣтки и той ся ржководи отъ секретаря, койго, по право е да ся нарече: *вѣщитъ кметъ* на гр. Търново.

Прѣди година време, нѣколкома отъ Гда гражданитъ отиватъ въ Общ. управ. и предлагатъ на кмета, да представи на града смѣткитъ на общината. Отговарятъ имъ, че това не било тѣхна работа!

Планини расходи, колкото искате. Може да му дойде врѣмето и това да ся опише подробно. Тѣй я вършатъ нашитъ градски глави!

Що са касеа до надзора надъ училищата, това не питайте. Цѣла учебна година, нито единъ отъ Гда училищ. настоятели не е отишълъ да обиколи училищата.

А пѣкъ еднѣ инспекторъ имае, прочутия бивший Свищовски — Соколовъ, него го познавате. Азъ ся съзявамъ, да ли той знае на колко мѣста въ града има училища!

Такова е положението на гр. Първ. училища и на гр. управление, такова ще си остане то, ако гражданитъ продължаватъ да бѣдатъ тѣй хладнокрѣвни, да не кажа немарли и къмъ общинскитъ работи, както и къмъ училищата.

Ако търновци желаятъ доброто на дѣцѣта си, ако цѣнятъ здравнето имъ; ако разбиратъ важността на първоначалното образование, нека ся заловятъ по серьезно за тая въпросъ подобренето на гр. училища, подобренето положението на народния учитель. До като тѣй нередовно ся плаща на учителитъ, никога Търново не ще има добри учители; защото никой не работи безъ заплата а отъ нередовното плащане учителя ся насила и на живота и на всичко и нѣма сърце за работи усердно.

Прѣска ся слухъ, че прѣзъ идущий мѣс. Нулий, щѣло да ся събере тукъ учительскитъ съборъ отъ всички учители въ Търнов. о-крѣгъ. Дано стане това, то ще бѣде не само отъ поаза за учителитъ; но и въобще за учебното дѣло. Ще видимъ!

Търново

Гражданитъ.

ОТВОРЕНО ХИЩНО.

До Г-да г-да членове на благотѣлното Дружество „Съединение“ въ гр. Руссе.

Цѣльта на дружеството е: а) подобряване нравственото и умствено развитие на членове и му, съставяне на една пѣвна библиотека и в) подпомагане (материално?) на бѣднѣши ученици. Друз. уставъ.

Его най сетнѣ и третия година отъ съществуването на дружеството ни истица; третя година отъ както побудени отъ добра цѣль нѣм членове рѣшихме да ся основемъ едно дружество, въ което да приминуваме празното си врѣме съ прочитание и полезни разискивания, третя е година казвамъ когато ний всички, въодушевени като единъ чело-вѣкъ при най голѣми мъжчотии, основахме това дружество, като се възхитявахме отъ доброто си намерение. Азъ неискамъ да помѣнувамъ първото ни усърдие, първата ни

дѣятелностъ и първата ревностъ при откриването на това дружество, вѣрвамъ че нѣтъ единъ отъ васъ помни това добръ.

Моятъ цѣлъ, както казахъ, не е да списвамъ миналото, а да направя да помислите за настоящето т. е. за настоящия редъ на дружеството ни, което е за оплакване, а още какъ сме работили и какъ работимъ сега. Азъ като членъ отъ това дружество, идвамъ до заключение че ако дружеството ни, а още повече настоятелството, не вземе частъ по скоро мѣрки да се свикатъ членоветъ на годишно събрание, на което вѣрмето почти измина, то невъзможно е по нататъшното му съществуване.

Става по-вече отъ 4 мѣсѣца отъ какъ не са е събиралъ никой, нито настоятелство, нито членове, да разискватъ нищо полезно за самитѣ тѣхъ, а пъкъ цѣльта, идвалътъ ни е: „подобриване, нравственото и умственото развитие на членоветъ“.

Книгитѣ въ библиотеката расхвърлени, прашина, библиотекари се разсърдилъ, хвърлил ключоветъ и не ще да бѣде членъ, нито библиотекаръ, защото не му се паднало каквато роли желаялъ, а да ли и въ библиотеката има книги каквито гласи устава? Не!

Ако има нѣколко члена (не повече отъ 3-ма 4 ма), да отидатъ да прочитатъ нѣколкo книги или вѣстникъ, тѣ не ще намѣрятъ, понеже са намира въ нѣкого въ домътъ, а пъкъ устава гласи: Никой отъ членоветъ вѣма право да изнася отъ дружеството вѣстникъ или книга, безъ позволенieto на книгохранителя. (Правилника § IV).

Кѣдъ се събирате ний членоветъ? би попиталъ нѣкой любопитенъ гражданинъ; на това отговора е лѣсентъ, въ шантанитѣ и кафенетата!!

Ето какъвъ отговоръ би получилъ любопитния гражданинъ, а да ли това ни прави честь? Гдѣ остана оная наша ревностъ, гдѣ хвърнаха нашитѣ златни мечти?! Отъ една година и половина дружеството ни иначе съвсемъ да отпадна, дѣятелността на членоветъ му съвсѣмъ се изгуби и никой отъ насъ не ще и да знае, че зданието направено при толкова мъки и немурими трудове, до едно завидно положение, ний, самитѣ, ний повтарямъ да станемъ причина на съсипването му. Срамъ и позоръ ще бѣде гдѣ членове, ако ний все така неблагодарно се отнасяме къмъ тоя нашъ плодъ, къмъ тая наша рожба; създадено при такива критически вѣрмена дружество, срамъ е казвамъ да го оставимъ сега. Вѣрме е да се свика годишното събрание и членоветъ да си подаждатъ рѣка съ рѣка, съединени заедно като по напѣтъ да туримъ край на всякитѣ нередовности, нека всички да глѣдаме на дружеството, като на мѣсто отъ гдѣто се черпи нравственна храна.

За послѣднѣтъ пътъ се обръщамъ и къмъ г-да настоятелитѣ, като ги моля, колкото е възможно по скоро да свикатъ годишното събрание (по редътъ предвиденъ въ устава) за да дадемъ край на тоя хоосъ, въ когото се намира сега дружеството ни. Вѣрвамъ че гдѣ съчленоветъ мѣ, не ще бѣждатъ до толкова упадали духомъ, тъй щото да ме каратъ да се обръщамъ още нѣкой пътъ съ подобни отворени писма, ако ли въ случай остана изгладъ, то ще бѣждъ принуденъ по именовано да обнародвамъ имената на ония отъ членоветъ, които пречатъ за добрия вѣрвѣжъ на дружеството ни.

Руссе 20 юний 1884 год.

Единъ отъ членоветъ.

Господине Гедакторе!

Принуденъ съмъ неволно да изляза и азъ чрезъ печата и да дамъ нѣкои истинни върху неочакваната постѣпка на г. Цанкова, спрямо мене и моего отчисленieto като Дръновскій Околийскій Началникъ, за което почитаемия ви дописани въ броеветъ 137 и 138 съобщава, и то по съблудующитѣ обетелства:

Тиранизмитъ и нетърпимия произволъ на нѣколко ниски личности въ Дръново, именно кмета Хр. Колевъ, Сомеровъ (сега избрани, и какъ? за представители!) и заедно съ тѣхъ и всички други развалени и безхарактерни тѣхъ ни послѣдователи, извѣстни на всѣкого честенъ въ този градецъ, както го описва и казанния по горѣ дописаникъ въ 138 брой, ме принуди да просягъ телеграфически прикѣстие, да рапортирамъ подробно за причинитѣ, които ме туриха въ това рѣшение. На другия денъ видѣхъ г. Маркова, Търнов. Управителъ, който бѣ дошелъ по поводъ на

телеграммата отъ рѣчения Колевъ и дойде въ Околийското Управление. Той съ вѣрванieto си, подиръ когото вървеше и Колевъ, зе да ме пита какво станало прѣвъ вѣчеръта, да му обясни. Тонътъ му, койго е свой стѣнъ само на хора, гаскатели, ми даде малко надѣжда, че работата, или съ други думи ничтожна таякъ вѣрва „че съмъ отишелъ въ роствъ“, ще бѣде разгладана и справедливо рѣшена. Нѣ колко съмъ билъ излъганъ! Управителтъ, слѣдъ като питалъ, распитвалъ и зе моитѣ по казанното дѣло рапорти, съ свой единъ рапортъ съобщилъ на Министра, незная въ какъвъ смисълъ: научавамъ се и той ужъ билъ молилъ, съ гласно съ рапортиръ и желанието ми, да се примѣтитъ въ друга околия. И наистина, ако би човѣкъ вникналъ въ тоя събѣственъ на мизерни хора, като казанитѣ лица, скандалъ, насмѣлъ би се и заплюлъ би ги даже въ безобразитѣ лица. Шъ, както и да е, азъ отпослѣ видяхъ работата зела Цанковскій край; тъй напѣрѣкъ, нему са шло за по хубава популарностъ, и за да намѣри поддръжка въ предстоието Народно Събрание отъ казанитѣ лица, като народни (?) представители, и което е нему предоставено именно въ настоящата сфера, да ме отчисли отъ длъжностъ.—Това го направи само и само за казаната цѣль, въ много се мами...

Да дойда на предмета. Въ брой 52 отъ „Държавенъ вѣстникъ“, чета указъ № 145, въ койго се казва, Дръновскій Околийскій Началникъ, Димитръ Пановъ, се отчислява по неспособностъ и лошо поведѣние!... Тойли указъ колкото неумѣстенъ, толкова по вече и смѣшно мотивиранъ.—Ние знаемъ и сме забѣлежали, да даже и нашата честна и не продажна журналистика се е пропанасила многократно върху събѣственитѣ тѣзи рапортирѣдания на г. Цанкова. Огностително моятъ „неспособностъ“, азъ ще напомя на г. Цанкова указа № 109 (не помня въ кой брой е изложенъ), и нека въ него самъ се оглѣда и да види погрѣшката си, до колко се е увлѣкалъ въ пристрастieto. Колкото же до поведѣнието ми, напразно ще издигамъ гласътъ си, защото качеството не е констатирано по начинъ, благополученъ и законъ, та че и не може друго да бѣде, понеже доста е, че г-ну Цанкову е донесено „не шемъ го“ отъ поповницитѣ му и великата комедия се свърша. Трѣбва да знаатъ почитаемитѣ читатели, исклучая помѣнатитѣ личности, че мене до сегъ не ми е правена никаква по службата бѣлежка, предвидена въ чл. 48 отъ закона за чиновницитѣ, и глѣдайки на това дѣйствие на Министра, нѣка всѣко честно и безпристрастно мѣтние ме оскѣди въ епитетитѣ, които ми придръва уважамий старецъ, мнѣмъ патриотъ и конституционалистъ. Мене ме тѣши само едно, и то е, че такива постѣпки има много да е извършилъ противъ честитѣ и безпристрастни чиновницитѣ, г. Цанковъ, и за това не се плаша отъ епитетитѣ, които той ми приписва.

По горѣ азъ казахъ, че г. Цанковъ се е увлѣкалъ въ пристрастие; сега, за да докажа това нагледно и, за да може всѣкий да се увѣри въ истинността, азъ ще донажа отъ слѣдното обстоятелство. Прѣди три дена азъ ходихъ тукъ въ квартирата му, да питамъ кои бѣха грѣшкитѣ ми, та ме отчисли по толкова единъ жестоко начинъ, безъ да ми е правена бѣлежка, или безъ да ми се е исвало обяснение, най послѣ, безъ да ме опрѣдѣлъ въ сѣдъ, за което трѣбваше да ме отстраня, спорѣдъ закона. Щомъ ме видѣ, той захвана да ерича думитѣ въ изговарителното имъ и да ме пита: „каково съмъ направилъ“,—като, че е неприятно нему. Мѣжду прочее, азъ не щѣ да излагамъ тука всички ни разговоръ, нѣ ще забѣлежа, че г. Цанковъ, заповѣда на Франга да телеграфира Петкову да ме назначи съ приказъ, койго да ми събщи телеграфически, а Указа да се подише тукъ въ Търново отъ Нег. Вис. когато пристигне. При всяко, че ми бѣше смѣшно това самосъзнание на г. Цанкова, обаче вѣдмахъ що да изразявамъ, понеже на отчисленята и назначенята той не глѣдалъ освѣтъ на единъ боджыйски юпкъ!... Зрителя на тѣзи смѣшна сѣбна бѣха г.г. Радославовъ, учителъ, нѣвогъ колежъ, чийго името не знамъ, управителтъ, А. Франга и градския приставъ съ нѣкои други стражаре които го пазѣтъ. Азъ си отидохъ и съ това увѣрение, че приказа ще ми се събщи изъ София; нѣ „трай коню за зелена трѣва“, днесъ е третий денъ азъ като не получихъ нищо, принудихъ се да отида повторно да питамъ ще чакамъ ли още? Представихъ се: тамъ бѣше и г. Сарафовъ. Г. нѣ

Цанковъ порѣча на Франга да ми прочете телеграммата, койго прѣди да ѣхъ видѣхъ разумѣхъ, че ще да е „вѣтъръ“. Телеграммата ми се прочете и Цанковъ, безъ да се срама, каза, че не му било възможно да ме назначи, защото съмъ билъ отчисленъ два пѣти съ указъ отъ него, и, че ако би сторилъ противното, то щѣло да повлече критиката на публиката!—Думи, исказани отъ същия този човѣкъ, койго завчера ме увѣриваше, че вече съмъ назначенъ, и то на вакантното мѣсто Балъ-Бунаръ!... Сега е дешелъ ума на г. Цанкова и тѣмко сега е захваналъ да вижда своитѣ беззакония.

Че, г. Цанковъ, такова правосѣдие не може да бѣде приложимо въ страна, която естествено трѣбва да се управлява по популарни закони, произстекли отъ основния ѣ законъ, и вѣрвайге, че то не ще да има добри слѣдствия. Вие, заедно съ колежитѣ си направихте за срамъ и играли и чиновницитѣ и законъ и всичко; и да ли това е било една отъ вашата задача, да бутнете страната въ една деморализация и хаосъ?...

Тукъ трѣбва да забѣлежа, Господине Редакторе, че когато изслушахъ горния отказъ отъ г. Цанкова, послѣдний прѣбави, че причаната за да не ме назначи, или за да не изпълни своето обѣщане е била приказътъ, койго издадохъ на цѣлата Дръновска околия, огностително нечисленето ми отъ тая околия, и въ койго явявахъ истинното положение на днешното правителство къмъ всѣкого частно и пр. Приказътъ ми е прѣдъ очитѣ и на правителството и то може да постѣпи съ мене както ще, но като вижда, че въ него нѣма нито йота искривено и не вѣрно, задоволява се да го примѣчи, безъ да запази авторитетътъ си. Мене ми е жалъ, че не можъ да ви удостоемъ съ свиятъ прѣписъ отъ тойли приказъ за обнародване.

Като ви умолявамъ да обнародвате настоящето въ почитаемия ви вѣстникъ, за да не се даде разво прѣтълукване на указа № 145 въ брой 52 отъ „Държавенъ Вѣстникъ“, отъ страна на честната публика, ползувамъ се отъ случая, г-не Редакторе, да ви поднесъ своитѣ почитания.

Търново, 20 Юний 1884 год.

Д. Т. Пановъ.

ДОПИСКИ

Свищовъ 19 Юний 1884 год.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“.

Предизвиканъ отъ г-на Христа Пванова изъ Търново да дамъ обяснение, ако Българ. Цен. Революц. Комитетъ изъ Влашко е издавалъ свидѣтелства именно за внесенитѣ пожертвования, слѣдъ да обява за гѣобщо знание, че слѣдъ реорганизиранieto на Българ. Ц. Р. Комитетъ въ лѣто 1871—когато покойний Любенъ Каравеловъ бѣше избранъ за председателъ на комитета и Василъ Левски за дѣецъ за въ България, колкото си припомнявамъ, подобни свидѣтелства не са издавани, освѣтъ билети резани отъ кондикитѣ нарочно направени (а choses), които квитанция се рѣжаха отъ кондикитѣ и се даваха на подарителитѣ; знамъ още добръ, и въ 1876 год. за замигуванieto на герол Ботева подобни свидѣтелства не сѣ издавани. Но възможно и за вѣрване е че когато са отгари Сръбско-турската война, бѣше се съставилъ другий централенъ комитетъ, за председателъ бѣше избранъ Юнийъ а за подпредседателъ Кириякъ Цанковъ, койго комитетъ улѣбяваше да испрача доброволицитѣ за въ Сърбия. Шъ азъ въ този комитетъ не земахъ участие, по причини, които ненамирамъ за нужно да обяснявамъ.

Знамъ само толкова че до послѣдното замигуване на Ботевата дружина, подобни свидѣтелства отъ комитета подъ председателството на блаженнопочившия Любена Каравелова не сѣ издавали никому отъ страна на комитета. А че Райчо Поповъ е билъ дѣецъ още отъ 1867.—68 год. по време на Филиповата и Х. Димитровата дружина, това потвърждавамъ, защото той бѣше главния дѣецъ въ градъ Пловещъ до послѣдната минута до откритieto на войната. А колкото за свидѣтелствата му че е вложилъ 2500 желтици, това не можа да знамъ кога и кому е далъ тѣзи сума, възможно е въ сичкото продължение на нѣговата дѣятелностъ да е издѣвилъ тѣзи сума, защото сичко което се вършише, безъ пари не бѣше възможно, ако не бѣха са завемали подобни като Райча дѣйци, азъ ви увѣрвамъ, че още за дълго

време българскій народъ не щеше да се сподоби съ свободата си, исклучая чорбаджитѣ, койго обратно дѣйствуваха и прииствуваха въ сѣко огношение, като нарѣчаха даже сичкитѣ дѣйци вагабонти и разбойници. и тѣ намѣто да жертвуваха, напротивъ търсеха случай още да заграбятъ отъ народа, и знамъ че имше огромни количества напѣтали, койго са подарени въ името на народа, но едва ля българ. народъ ще се ползува отъ плода на тѣзи, помощи, защото още не виждамъ да се гуриятъ въ българскитѣ хазни или българ. банка за да се ползува народа ни, когато знамъ, че съ тѣзи цѣль са дадена отъ много наши еднородни патриоти.

Зл сега толкова.

Вашъ познатъ

Д. Цвѣновичъ.

София 20 юний 1884.

Вчера се разнесе слухъ, че г. Каравеловъ, цомътъ поискалъ да влѣзе у България, чрезъ Габрово, билъ сирѣчь отъ властѣта и вѣрнатъ на дирѣ. Този слухъ още повече стана почти вѣроятенъ, като глѣдаше на сѣлменето, че се привѣждаха въ полицията гражданитѣ, които присѣтствуваха въ овацията, която стана при замигуванieto на г-да Софийскитѣ депотати, гдѣто биле питани отъ градоначалника: казаль ли е г. Каравеловъ: „комуто не харесва нашата конституция, може да отиди изъ България“, думи напечатани въ консерваторскій вѣстникъ „Отечество“.

Нѣколко приятели на г. Каравелова, телеграфираха вчера въ Габрово да ознаятъ причината, по едвამъ днесъ се озна, че прокурора на Софийскій окр. сѣдъ Теодоровъ, телеграфиралъ на Габровскій околия, началникъ да пита г-на Каравелова, като пристигне, казаль ли е думитѣ които „Отечество“ отдава на него. Г-нъ Каравеловъ отговорилъ, че не счита за нужно да дава за сега обяснение.

Ний като извѣстяваме горнето, не волно ни иде да се запишаме: при таква маневри, какви ли чудеса има още да види България!

Теодоровъ прокурора говорелъ, че тѣзи думи се отнасяли къмъ държавний глава! Куче, което не знае да лае, докарва влѣцитѣ въ конпарата, казва българ. пословица. Теодоровъ и тия които сѣ го накарали да прави тая комедия (ако има такива), принасятъ меченка услуга.

Слѣдствието произвѣждано въ полицията продължава още. Съскій отговари, че не е чулъ подобни думи. На добъръ часъ! каквото ги поможало, такова ги замолуило.

Х.

Габрово 20-ий юний 1884 год.

Отъ нѣколко дни насамъ сѣ донае въ градътъ ни дѣѣ бѣдни Арфинки, който, за да се прехранятъ, ходятъ тукъ-тамъ да свирятъ и да просятъ пари за прехраната си. Мѣжду това, високомѣрнийтъ ни юнакъ, господинъ Ф. Ч. С. си позволилъ, въпрѣки човѣческитѣ закони, за да си постигне адекватъ цѣль, отишелъ съ другаря си П. К. въ ханътъ на М. и имъ далъ, въ видъ на гулай, упивателни питиета, като афюнъ и пр., кои-

то сж строго запрети за употребување, и, при това, поставил на вратата единъ жандаринъ да го пази?!?!

Той сполучилъ да ги упон и произвелъ спленъ скандалъ! . . . Капелъ майсторътъ имъ, упоенъ, щѣлъ да умрѣ! . . . Свирачките почвнали да поврѣцатъ и са забравили гдѣ сж!

Почнали, най послѣ, да викатъ, и героя, съ другарытъ си, избѣгаатъ . . . На това се казва брва!

Добро геройство! . . . Оживаме напредъ, начело съ чиновниците си! . . . за срамъ и позоръ! Привличаме вниманието на вишето начальство, върху този скандалъ, да испита отблизо работата и да са накажатъ виновните за примѣръ на другите.

Z.

РАЗНИ

На 21 того часѣтъ по 10 Н. Височество престигна въ Кабинетъ на Александровския конски заводъ, отъ гдѣто часѣтъ по 4 подиръ обѣдъ трѣгна за Русе. Въ Русе Н. Височество престигна прѣдъ вѣчеръ часѣтъ по 7, а на 22 того замина за Търново.

Г-нъ Славянки съ трупата си изъ София замина за Нишъ, отъ тамъ ще отиде въ Бѣлградъ. Изъ Бѣлградъ г. Славянки съ Княжеския параходъ ще излѣзе на Свищовъ и ще заине за Търново.

Съобщаватъ ни изъ Търново, че Народ. Събрание, въ тая сесия не щѣло да разгледва никакви законопроекта, а ще са занимае само да провѣри изборитѣ и да се произнесе върху дѣйствиата на министритѣ.

Въ Тулонъ са появила болѣзта холера, отъ която умрѣли нѣколко души. Гражданитѣ оставили града.

Високата Порта въ Цариградъ, приела свързанието на Турско-Сърбскитѣ желѣзници.

Тия дни са распрѣна изъ градъ ни единъ слухъ, че ужъ нашето правителство не позволило на г. П. Каравелова да влѣзе въ княжеството, пѣ билъ задържанъ на Шипка. Този слухъ нижда са да е лъжовенъ, когато до днесъ отъ нигдѣ не са потвѣрди.

Н. Височество Княза, при влизанието въ градъ ни на 21 того, бѣше възлѣ при себѣ си въ фойтона Окрѣжния Управителъ г. Ил. Цанова.

На 12 того се появяватъ двама разбойници мѣжду селата Телишъ и Писерево (Плѣвненско), които нападнали на нѣкой си селянинъ Попчо Христовъ отъ Орханиска околия и му ограбили около 20 рубли. Разбойниците побѣгнаатъ безъ да се уловятъ.

Пѣтници престигна изъ Търново ни разкаватъ, че като н-мали честта да се разговарятъ съ г-да Министритѣ, унаали тѣхната боязнь за промѣненето имъ,

по тѣсъ причина, тѣ са показвали твърдѣ миролюбиви, и желяели примирие, съ щѣлъ дано остане пѣше нѣкой отъ тѣхъ въ бъдущия кабинетъ. Остава времето да ни покаже, какво ще бѣде. Истинскитѣ либерали вѣрваме ще извѣршатъ потребното.

Тия дни минахъ прѣзъ Русенската митница амунични нѣща, които Военното министерство кондратило съ подрядчика Ефросия. Като съобщаваме това, даваме на гласностъ, че тия амунични нѣща: единъ раницъ, една турбичка за сухари и друга една малка кесийка за тютюнъ, венчко това т. е. тая гарнитура, е кондратена за 4 рубли и 29 коп. книжни!? Митницата е оцѣнила тая гарнитура съ цѣнность въ три лева. Каква несъобразностъ и нахалство отъ страна на тия, които сж кондратили тия нѣща за нещасната българска войска! Съ тая малка забѣлка обрѣцаме вниманието на Военния Министрѣ, на Министерекий свѣтъ както и на народнитѣ представители. За освѣтление прибавяме, може ли оката на кѣличката да стори 15 лева оката (заржчаната гарнитура), когато хубавото русско сукно струва 7 лева? Като обрѣцаме вниманието на горнитѣ инстанции, казваме, че поржкмата е на сума отъ 200,000 лева, когато съжитѣ тия нѣща, можахъ да се купятъ за максимумъ 80,000 лева.

Околнѣскый Началникъ въ Пovo-село (Варненска околия) С. Каваевъ прѣди нѣколко дни изпратилъ задъ граница нѣкого си Пванъ Бончевъ жителъ изъ село Генге! Подобни произволи върнахъ консерваторитѣ въ времето на преврата, а сега са повтарятъ либералъ Министерството саясѣлда!

Който любопитетова, да узнае случката съ г. П. Каравелова въ Габрово, нека прочете дописката въ настоящия брой изъ София.

Едвамъ днесъ видѣхме отпечатанъ устава на книжевната дружина въ Варна, основана прѣди една година.

Мнозина питатъ:

Какво станахъ приказитѣ подъ № 70 и 71 по министерството на Финанситѣ? Защо са прискочихъ и необнародвахъ по редъ въ Държавенъ вѣстникъ, когато виждаме че № 72 е обнародванъ, а приказитѣ подъ № 70 и 71 ги нѣма? Каква е тѣзи работа?

ТЕЛЕГРАММИ.

Враца, 22 Юний 1884.

Русе Редакция Славянинъ.

Консерваторитѣ съ капазански срѣдства днесъ подписаха и испратиле въ Търново махзаръ, противъ избора на тукашнитѣ представители. Участвовавшитѣ въ избора избиратели отъ града и окръга, като се научиха за тѣзи подли машинации, сега подписватъ контра заявление противъ тѣзи злодѣйци. Нестигнаха

имъ злодѣйствата по улицитѣ въ време на изборитѣ, по още интригуватъ и лѣжатъ мирното население; още отъ сега обрѣцаме вниманието на Народното Събрание върху този махзаръ подписанъ даже безъ знанието на венчикитѣ почти подписавши го ужъ лица.

Орѣховица 21 юний 1884 год.

Куртъ-Бунарскитѣ председателъ Балабановъ и либерала Помяновъ днесъ сж на свѣщение съ тукашнитѣ узорпатори Танасака и Боншака. Вижете си стокитѣ господа доволни!!

Заб. р. Пие отдавно преказахме, че нашитѣ доволни либерали, по лесно ще са съединятъ съ консерваторитѣ, нежели съ своитѣ бивши едномисленници.

Търново 23 Юний 1884 год.

Негово Височество Княза тържественно влѣзе въ Търново.

Въ отговоръ на едно наше оплакване до Главното Управление на Поштатъ и Телеграфитѣ въ София срѣду чиновницитѣ въ Раховската Тел. Пощенска Станция получихме слѣдующето писмо:

София 16 юний 1884 год.

Въ отговоръ на писмото ви отъ 13-гого, Главното телеграфъ пощенско управление, има честь да ви извѣсти, господа, че испратената при писмото ви сметка, се препроводитъ до Раховската постоянна Окрѣжна комисија, безъ да се изисква допълнителна такса, понеже съгласно чл. 45 алинея 3 отъ привременвий уставъ за пошитѣ и телеграфитѣ, тя е напълно таксувана.

На виновния въ тоя случай чиновникъ се наложи прилично наказание и управлението жѣлае да вѣрва, че за напредъ не ще да се повтарятъ подобни опущения отъ страна на телеграфъ пощенскитѣ чиновници.

Главенъ Директоръ: Р. Ивановъ.

Секретаръ: Х. Захариевъ.

Сърдечно благодаримъ на почит. Управление, за взѣтитѣ мѣрки, да се не повтарятъ за напредъ подобна незаконни постѣпки.

Въ страница 542 на „Славянинъ“ брой 136 сж ся вмѣна нѣкои погрѣшки по възстанието въ Стара-Загора, и тѣ сж слѣдующитѣ:

- 1) Чадъръ Могилъ не е при Цова-Загора, но при Стара Загора.
- 2) Братия Михаилъ и Георги Ж-кови сж тоже отъ Стара Загора а не отъ Цова-Загора.
- 3) Турекитѣ гробища се називаватъ „Пелизгълъ“; но по погрѣшка е напечатано „Пелисгълъ“.
- 4) Михалъ и Георги Ж-кови отъ Стара-Загора (а не отъ Цова Загора) Турцитѣ изгорили въ единъ (а не само единъ).
- 5) Най напредъ е испитвалъ затворницити въ Цара Тосумъ Паша зетъ на Мидхатъ Паша (водачъ сестра му), а не Али Ш-фикъ Бей. Тоя турчинъ е билъ единъ много свирѣпъ и немилостивъ человекъ; той много мѣчалъ злочеститѣ затворници.
- 6) Най главния дѣецъ за приготвянето и подигането на проклятаното възстание въ Цара е билъ Никола Гачевъ, когото испратили въ Едрине, и тамъ го осѣдили на смъртъ и го убѣсили, слѣдъ като сж го най немилостиво мѣчали. —

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

ВИНОДѢЛИЕ.

Рководство за праване разни вина.

Съставилъ и издава

Ј. Илиевъ

Цѣна 1 левъ

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

БЪЛГАРСКОТО ОПЪЛЧЕНИЕ

въ

РУССКО-ТУРСКАТА ВОЙНА

1877-1878

(Вспоминания на бившия командиръ на 1 та бригада отъ Българското опълчение Подковника де-Прерадовичъ).

превели и издаватъ

Поручикитѣ:

А. Узуновъ и П. Стайковъ.

отъ 22 печатни коли

Цѣна 3 лева.

Щѣ са намиратъ за проданъ при издателитѣ въ Русе.

МОЛБА

Умоляватъ се най убедително тия благотворителни учреждения и добросърдечни лица, до които сме испроводили листовѣ отъ лотарията на „Учителска дружба“, да испроводятъ колкото подписници се събрали за помѣнатата лотария до настоятелството въ Свищовъ.

Председателъ: П. Живковъ

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Настоятелството на Училищното Дружество „Свѣтлина“ въ г. Върбица честь има явно да поблагодари на г-на Еячо В. Грековъ за гдѣто благоволи да подари на казанното Дружество една рубла при честитаване на вѣнчанието му съ г-ца Рада Х. Вълчанова на 20 Май т. г.

Дано послѣдватъ и други примѣрътъ му.

Върбица (Шуменско) 15 Юний 1884 г.

Прѣдседателъ: Андонъ Стояновъ

Търновска № 17 дружина.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Съгласно чл. 8 отъ закона за публичнитѣ търгове, на 20 Юний т. г. ще се провѣждатъ търгове за доставяние въ дружината: хлѣбъ, мѣсо, солъ, оризъ, крупа, брашно, масло (кравешко и орѣхово), шиперъ, оцѣтъ, дърва, газъ, ямникъ или овесъ.

Подробни свѣдения можатъ да се видятъ въ дружинната канцелярия, начинайки отъ 1 Юний еждневно отъ 8 часа до 12 сутрѣята и отъ 4 до 7 часа вѣчерта.

Търгътъ ще се свърши окончателно на 21 Юний.

гр. Търново, 20 Юний 1884 год.

Командиръ на Дружината: Майоръ

Камарджинскый.

Ковчежникъ на Дружината: Подпоручикъ

Абрашевъ.

Габровско Градск. Общ. Управление

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 800.

На 2 Юний 1884 год. въ 4 часа послѣ обѣдъ, въ канцелярията на Габр. Град. Общ. Уп. ще са отдаде на публичанъ търгъ съ тайно малонадаване допекарването на Габр. Гимназия.

Стойността на работата, възлиза около на 50,000 лева.

Плана, сметката и условията можатъ да се видятъ въ канцелярията на управлението вѣрни присѣтственъ денъ.

Залогъ 5 % отъ стойността.

г. Габрово 11 Юний 1884 год.

Градскый Кметъ: Цончо Пенчовъ.

За Секретаръ: Петковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

НИКОЛА НЕДѢЛЕВЪ ЧАЛКНОВЪ.

Честъ има да обяви на почитаема публика, че отвори въ гр. Русе постоянно

Адвокатско Писалище

и че приема да бѣде защитникъ по уголовни и повѣренникъ по граждански и търговеки дѣла прѣдъ всякитѣ сѣдилища въ България.

Консултации приема въ писалището си: Улица Красний Площадъ, № 127. Отъ 8 до 12 часа сутрѣвъ и отъ 2 до 6 часа вѣчеръ.

Вѣднитѣ безъ пари.

гр. Русе, 11 Юний 1884 година.

Скоро-печатница на в. „Славянинъ“